

Índex

Pròleg	9
Les consultes independentistes	11
La manifestació del juliol de 2010	17
Aquell partit anomenat Solidaritat	23
L'últim 11S normal	29
L'ANC, el motor del procés	35
Estocada al català	43
L'espanyolisme desperta	49

Desobediència municipal	59
Nou Govern, nous actors, comença el trencament	65
Els grans Onze de Setembre	71
El cas Pujol esclata	83
La consulta del 9N	87
Uns mesos de pausa	101
Les eleccions plebiscitàries	107
El principi del final?	121

Pròleg

Jordi Borràs i Antonio Baños. Antonio Baños i Jordi Borràs. Els dos autors d'aquest llibre exemplifiquen dues maneres de fer periodisme, i conformen una gran parella de ball. Perquè tots dos es complementen de meravella. Certament, qui conegui una mica Jordi Borràs sabrà que no és un fotògraf que es dediqui a fer clic, i prou. Jordi Borràs és un home que té moltes coses al cap. Pocs com ell, per exemple, coneixen l'extrema dreta a Catalunya. Passa que molt sovint ell explica els fets fent fotografies, i no tant escrits. I en molts casos les seves fotografies expliquen més coses que no pas molts textos escrits. Ell sap que una fotografia no només transmet estètica, sinó també informació. Per això Borràs fa fotografies com qui escriu textos.

Per altra banda, qui conegui una mica els textos d'Antonio Baños també sabrà de la importància que pren en el seu cas la mirada. El punt de vista. La importància des d'on s'escriu. El marc que s'estableix, els filtres que hi posem. Baños, per altra banda, fa un constant ús d'escenes visuals. I si Borràs fa fotografies com qui escriu textos, Baños fa textos com qui dispara fotografies. A Baños se li nota que durant molts anys ha estat guionista i coneix la importància d'explicar coses com si les estiguéssim veient.

Jordi Borràs i Antonio Baños. Antonio Baños i Jordi Borràs. Aquest és un llibre que uneix un fotògraf que escriu fent fotografies, i un escriptor que ofereix imatges amb les paraules. Tots dos han fet una obra que comença al carrer i acaba al Parlament. L'obra comença amb la consulta popular sobre la independència que es va celebrar a Arenys de Munt el 13 de setembre de 2009. I acaba sis anys i escaig després, el 2016, amb la formació del Govern presidit per Puigdemont i la prèvia constitució del Parlament amb majoria independentista que actualment hi ha a Catalunya. Un Parlament on hi havia Jordi Borràs fent fotografies i Antonio Baños fent de diputat.

Entremig, en aquesta obra veiem també la manifestació independentista de l'any 2010, el fenomen de Solidaritat Catalana per la independència, el naixement de l'ANC, els Onze de Setembre que han donat la volta al món, les mobilitzacions per la llengua catalana però també l'espanyolisme a Catalunya, el govern Mas, l'entrada de la CUP, el cas Pujol, el 9-N i el 27-S.

Teniu doncs a les mans més de sis anys de la història recent de Catalunya explicats per un fotògraf que podria ser escriptor, i un escriptor que podria ser fotògraf.

Andreu BARNILS

Les consultes independentistes

Ens explica Carles Mora, antic alcalde d'Arenys de Munt, que tot va començar en un garatge. Vuit persones en un garatge d'Arenys plantejant-se, a través del MAPA (Moviment Arenyenc per a l'Autodeterminació), l'esbojarrada idea de celebrar una consulta sobre la independència.

Podríem dir, forçant una mica la història i la metàfora, que el procés va començar de la mateixa manera que Apple o Microsoft, en un petit garatge ple d'andròmines i d'esperances poc enraonades.

Però la veritat és que el procés ha començat moltes vegades i en molts llocs i encara penso que el mateix procés no és més que un constant repensar-se i recomençar.

Mora explica que el que sí que hi havia era molt entusiasme. I encara més quan la modesta proposta presentada pel regidor de la CUP Joan Manuel Ximenis va adquirir mida mundial gràcies als mitjans i, sobretot, a l'actuació maldestra del nostre vell, entranyable i repapiejant adversari, l'Estat espanyol.

El 13 de setembre del 2009 es va acabar el pa a Arenys de Munt. L'afluència de gent va fer que el pa desaparegués dels

bars a mitja tarda per consternació dels afamats visitants. Potser menys important que el pa va ser la presència dels falangistes que van voler estar presents en aquest acte fundacional del procés. Falangistes i exfalangistes com l'advocat de l'Estat Jorge Buixadé, excandidat per aquesta formació que va interposar un recurs contra la consulta que, finalment, va ser desestimat.

Més de cent seixanta periodistes acreditats feien intuir un altre dels camps en els quals el procés hauria de lluitar, el (re) coneixement internacional.

La febre va ser imparable i fins a la consulta a Barcelona el 10 d'abril del 2011, més de cinc-cents municipis van imitar Arenys de Munt. No sense pors i dificultats. Alfred Bosch, que va ser un dels organitzadors i portaveu de l'onada de consultes, ens porta una "cara B" d'aquell dia: "Havien disparat a un noi a la Verneda, un boig amb escopeta de balins. El noi va demanar l'anonimat però es va quedar a la parada." Bosch recorda que fins i tot Jordi Pujol, amb qui estava en permanent contacte, va canviar d'opinió sobre les consultes en veure els resultats de Barcelona. "Va entendre que Barcelona havia canviat i ara podíem guanyar", recorda Bosch.

A la part superior, falangistes manifestant-se al centre del poble. A sota, independentistes protestant per la presència dels feixistes (13/9/2009).

A la pàgina esquerra: el primer votant que va introduir la papereta a l'urna a la consulta d'Arenys de Munt (13/9/2009).

Un grup d'observadors internacionals durant la consulta de Barcelona. A la dreta, Dolors Camats votant a Gràcia (10/4/2011).
A la pàgina esquerra: Alfred Bosch i el seu equip anunciant el resultat de la consulta a Barcelona (10/4/2011).